

Sygn. akt VIII U 2195/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017 r. w Gliwicach

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 17 października 2016 r. **nr** (...)

2 grudnia 2016r. (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury na podstawie przepisu art. 110 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 1 września 2016r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2195/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu J. T. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nowo wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

Organ rentowy dodał, iż do przeliczenia podstawy wymiaru uwzględnił następujących okresy zatrudnienia ubezpieczonego: od 26 czerwca 1956r. do 7 lipca 1956r., od 1 sierpnia 1956r. do 31 sierpnia 1956r., od 24 czerwca 1957r. do 31 sierpnia 1957r., od 1 stycznia 1960r. do 31 grudnia 1960r., od 1 stycznia 1962r. do 31 grudnia 1967r., od 1 stycznia 1970r. do 31 grudnia 1977r. jednak przyjął wynagrodzenia minimalne ze względu na brak zarobków.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony wskazywał, że zakład pracy, w którym był zatrudniony zniszczył znaczną część dokumentów,

dlatego też nie można było ustalić rzeczywistego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury na podstawie pozostałych dokumentów.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 2 grudnia 2016r. ZUS kolejny raz odmówił ubezpieczonemu ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy wskazał, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych nie przekracza 250%.

W odwołaniu od decyzji z 2 grudnia 2016r. ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia na podstawie art. 110a. Ubezpieczony podkreślił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury został zaniżony z powodu braku części dokumentacji z przebiegu jego zatrudnienia.

Sąd połączył sprawy o sygn. akt VIII U 2195/16 oraz VIII U 80/17 celem ich łącznego rozpoznania pod wspólną sygn. VIII 2195/16.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. T. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od 7 lipca 1984r. jest uprawniony do emerytury górniczej, od 1994r. w zbiegu z rentą z tytułu choroby zawodowej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 12 miesięcy od lipca 1983r. do lipca 1984r. (z wyłączeniem lutego).

Decyzją z dnia 5 grudnia 1991r. organ rentowy dokonał rewaloryzacji emerytury ubezpieczonego, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 410,27% i zgodnie z przepisami ograniczył go do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie do 1 lipca 1985 r.

W dniu 20 września 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno - rentowej. Do wniosku załączył nowy dowód w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 z dnia 12 września 2016r. wydane przez (...) S.A. potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenie w latach: 1958 (dwukrotnie), 1961, 1978 – 1985 z adnotacją, iż brak kartotek zarobkowych z lat 1962 – 1977 oraz za rok 1961.

W dniu 18 października 2016r. do organu rentowego wpłynęła korekta zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 12 września 2016r. potwierdzająca osiągnięte przez ubezpieczonego wynagrodzenie w latach: 1958 – 1959, 1961, 1978-1985 z adnotacją, iż brak kartotek zarobkowych z lat 1962 – 1977 oraz za rok 1960.

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 października 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, iż nowo wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

W dniu 21 listopada 2016r. ubezpieczony kolejny raz złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, załączając nowe dowody - dokumenty potwierdzające zajmowane przez niego stanowiska oraz otrzymywane wynagrodzenie zasadnicze podczas zatrudnienia w Kopalni (...).

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 grudnia 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno rentowej, wskazując, iż nowo wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

Obliczony przez ZUS z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. lat 1959, 1962 – 1963, 1968 – 1972, 1974 – 1985, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 238,70%.

Sąd ustalił, iż w okresie od 26 czerwca 1956r. do 31 sierpnia 1957r. ubezpieczony pracował w KWK (...) na stanowisku ładowacza pod ziemią. W okresie od 7 lipca 1958r. do 30 czerwca 1985r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w R.. Początkowo pracował jako wozak pod ziemią, w okresie od 1 czerwca 1960r. do 30 września 1961r. pełnił funkcję nadgórnika oddziału wydobywczego pod ziemią, od 1 października 1961r. do 1 października 1962r. był pracownikiem fizycznym pod ziemią, w okresie od 2 października 1962r. do 30 lipca 1978r. pracował jak sztygar zmianowy posadzki płynnej pod ziemią, natomiast od 1 sierpnia 1978r. do 30 czerwca 1985r. zajmował stanowisko nadsztygara ds. zwalczania zagrożeń pyłowych pod ziemią.

Sąd ustalił, iż nie zachowała się dokumentacja płacowa z lat 1962 – 1977 oraz za rok 1960.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent A. M. z dnia 23 marca 2017r. (k.20-50) Sąd ustalił, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia – liczony według przepisu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - przy uwzględnieniu zarobków z KWK (...), tj. z lat: 1959, 1961, 1963 – 1964, 1968 – 1984, wynosi 250,85% i jest wyższy niż 250%.

Biegły dokonał odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego za okres od czerwca do grudnia 1960r., od października 1962r. do grudnia 1967 r. oraz od stycznia 1970r. do grudnia 1977r. w oparciu o akta osobowe, nadto w oparciu o dokumentację płacową i przepisy branżowe o wynagrodzeniach, w tym postanowień Układów Zbiorowych Pracy wraz z protokołami dodatkowymi. Biegły wziął pod uwagę stanowiska zajmowane przez ubezpieczonego w poszczególnych okresach zatrudnienia, przysługującą ubezpieczonemu stawkę zaszerogowania w poszczególnych okresach oraz przysługujący dodatek funkcyjny, przy czym z uwagi na brak danych odnośnie wynagrodzenia odwołującego w okresach: od 26 czerwca 1956r. do 7 lipca 1956r., od 1 sierpnia 1956r. do 31 sierpnia 1956r., od 24 czerwca 1957r. do 31 sierpnia 1957r., od 1 stycznia 1960r. do 31 maja 1960r., od 1 stycznia 1962r. do 30 września 1962r., biegły przyjął za te okresy wynagrodzenie minimalne. Zgodnie z postanowieniami Zbiorowego Układu Pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki z 1957r. biegły doliczył wartość deputatu węglowego oraz dodatkowe wynagrodzenie przysługującego na podstawie Karty Górnika. Za pozostałe okresy biegły przyjął wynagrodzenie na podstawie dokumentacji organu rentowego tj. zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu RP-7 oraz legitymacji ubezpieczeniowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) oraz z KWK (...) oraz opinię biegłego ds. emerytur i rent A. M. z dnia 23 marca 2017r. (k.20-50).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych. W zakresie dokonanych obliczeń wynagrodzenia Sąd oparł się na opinii biegłego, gdyż biegły w sposób czytelny i precyzyjny dokonał odtworzenia wynagrodzenia, wskazując przy tym dokładnie na jakiej podstawie i w oparciu o jakie założenia dokonał poszczególnych wyliczeń. Biegły wyjaśnił, iż przy wyliczeniu wynagrodzenia przyjął te elementy, których odtworzenie jest możliwe. Nie uwzględnił natomiast premii i innych dodatków, których odtworzenie obecnie nie jest możliwe.

Pismem z dnia 10 maja 2017r. odwołujący wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego, domagając się uwzględnienia wynagrodzenia z lat 1963 i 1966 zamiast lat 1959 i 1961 przy obliczaniu wskaźnika, ponieważ – jego zdaniem – są one korzystniejsze dla odwołującego.

Sąd nie uwzględnił zarzutów odwołującego do opinii biegłego przedstawionych w piśmie z 10 maja 2017r, gdyż nawet po zastosowaniu do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia lat wskazanych przez odwołującego nie ulegnie zmianie wysokość świadczenia.

ZUS w piśmie z dnia 3 lipca 2017r. wskazał, że nie kwestionuje opinii biegłego.

Strony nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1984r. jest uprawniony do emerytury górniczej, obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenie z 12 miesięcy kalendarzowych, tj. od lipca 1983r. do lipca 1984r. (z wyłączeniem lutego), gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 410,27% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 20 września 2016r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zaskarżoną decyzją z dnia 17 października 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie.

Po rozpoznaniu kolejnego wniosku ubezpieczonego – z 21 listopada 2016r. – organ rentowy decyzją z dnia 2 grudnia 2016r. ponownie odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalno rentowej.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz.887 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. W odwołaniu Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony wskazywał, że zakład pracy, w którym był zatrudniony zniszczył znaczną część dokumentów, dlatego też nie można było ustalić rzeczywistego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury, a który – jego zdaniem – powinien być znacznie wyższy niż wyliczony przez organ rentowy w decyzji z 2 grudnia 2016r.

Ostatecznie, obliczony przez biegłego w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w KWK (...) tj. z lat: 1959, 1961, 1963 – 1964, 1968 – 1984 wyniósł 250,85%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrok został wydany w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek